

ZIMSKA ROMANCA.

Zložil Silvin Sardenko.

Lepa leta, mlada leta,
kdo je meni vas umoril?
To storila mi je žalost,
ali žalost oče storil.

Trije snubci, drug za drugim,
zaposlili so me lani;
ali oče, skopi oče,
vsakega mi vzeti brani.

Vsak imel je dom prenizek,
dom premajhen in preboren;
a sedaj bo grobni griček
dosti velik in prostoren. —

KOT DETE.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Kot dete pod srajčko svetinjo
tako tudi jaz bolečino
prikrivam pred svetom,
ker sveta se meni zdi bol
kot detetu drobni idol.

PISMO MATERI.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Kakor dete drobnih let
rad govoril bi s teboj,
ko imel bi še srce
kakor dete drobnih let!

Pa življenje, mamica,
je kot trda mačeha,
in srce, o mamica,
kot sirota-pastorka!

NA PREŽI.

Zložil Silvin Sardenko.

Hej, fantje, pokonci!
že pojejo zvonci
ko čisto srebro.
Bogata nevesta:
Od bale se cesta
udira celo.

Poln radostnih jekov
kot gozdnič smerekov
pomika se voz.
Sedaj so pod klancem,
zastavimo vrancem;
Ne pojdete skoz!

Tri mere starine,
tri nove cekine —
drugače ne gre.
Nevesta je vaša,
pravica pa naša
od davnega dne.

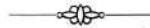
TIHA OKNA.

Zložil Silvin Sardenko.

Tiha okna so zaprta.
Fántič poje mimo vrta:

Ti pa nimaš rož na vrtu.
Ni jih belih,
ni več tvojih
dni veselih.
Ni rudečih,
ni več tistih
src gorečih.
Ni več modrih —
Sneg leži
na tvojih kodrih,
in jesen na tvojem vrtu.

Okna so se pol odprla,
tožno so za fantom zrla.

POGLED VASE.

Zložil Alojzij Remec.

Si znan, si tuj,
si idealen, si filister!
Ne obupuj,
od dne do dne, glej, vedno boš bolj bister.

Kaj bo ti svet?
Kaj vsa prevara, vse spoznanje?
Če si poet,
boš kri dal za resnico in za sanje.

ŽIVLJENJU.

Zložil Alojzij Remec.

Če sfinga si, jaz Oidipos bom zate,
iztrgam ti skrivnosti zvitih ugank
in ne izkrvavim sred tvojih zank,
če imaš biserne oči in forme zlate.

OB ČAJU.

Zložil Alojzij Remec.

Sred knjig tvoj poje nama samovar,
prijatelj, pesem o študentskem rajju,
fotelj je strgan — pa saj to ob čaju
simbol tujine nama je vsekdar.

Kaj pa v očeh blešči? Kaj kot vihar,
kot blisk iz duš gre v daljo v vsem sijaju?
— O domovina, ti si misel naju... —
skandiraš ti v odgovor udar na udar.

So domovina njive, gore, polja?
Je domovina židana nam volja,
je misel, ki vsa solzna v duši spi?

Kaj domovina je? Ne veš, prijatelj...
In če nameriva besed cel vatel,
je ne doumeva ne jaz, ne ti.

